Sants i barris veïns
5.000 exemplars
distribució gratuïta
mensual
juliol 2011
BarriSants.org

la Burxa

periòdic de comunicació popular

núm.153

OFENSIVA AL CATALÀ

Els governs del País Valencià i de les Illes, tots dos del PP, volen aplicar polítiques lingüístiques que suposaran un greu retrocés en els avenços aconseguits fins ara en matèria d'immersió i promoció lingüística en llengua catalana.

Després de 35 anys, Can Batlló és del barri

Instant en què s'obrí la porta i el veïnat accedí al recinte de Can Batlló l'11 de juny. **MIRTA**

Després d'anys de reclamacions, reivindicacions i lluita, la Bordeta ja pot dir que Can Batlló és del barri. L'11 de juny es va poder entrar al conjunt fabril amb les claus, conseqüència d'un acord entre la plataforma, l'ajuntament i la propietat, que han cedit dues naus a la plataforma Can Batlló és pel barri i al Centre Social de Sants. Els projectes més importants a dur a terme són una biblioteca popular i un casal de joves i d'avis. Pàgina 3

Gerard Horta

Professor d'antropologia a la U B ens parla de la violència estructural a la societat capitalista i del perill del nou ordre mundial.

En moviment

L'anuari mèdia.cat: els temes silenciats pels mitjans el 2010

PÀGINA 9

L'anuari mèdia.cat 2010 ens exposa els temes silenciats pels mitjans de comunicació durant l'any passat, un anàlisi als mitjans de comunicació pel compliment coherent i correcte de la seva tasca informativa.

Cultura

RT#15M, el llibre que recollirà la lluita a les places

PÀGINA 10

El llibre RT#15M: connectades a la xarxa, coordinades a les places, presentarà un recull d'imatges i una tria de tweets i hashtags com a memòria col·lectiva del moviment de les acampades des del 15 de maig fins a la manifestació del 19 de juny. Els beneficis derivats de l'edició del llibre es destinaran als mitjans de comunicació alternatius que han donat cobertura a les mobilitzacions.

Petites mentides sense importància

PÀGINES CENTRALS

El cinema francès arriba a les nostres pantalles amb una producció de Guillaume Canet que oscil·la entre la comèdia i el drama. Una proposta interessant de mans d'excel·lents intèrprets.

Vols teoria queer (o millor la veritat)?

PÀGINES CENTRALS

Enguany, l'editorial Tangram ha publicat un recull de textos que analitzen la teoria queer, la corrent hereva del moviment feminista i d'alliberament gai que sorgí amb força els anys 90.

Opinions

Editorials

El Parc de l'Espanya Industrial, Can Batlló... i ara la Lleialtat Santsenca!

Si, com diuen, els drets no es tenen sinó que es conquereixen, aquest ha estat sens dubte el curs de la conquesta veïnal.

Enguany els veïns i les veïnes de Sants tanquen el curs amb boníssims resultats. Si l'estiu passat el van encetar amb un primer gran èxit: aconseguir l'espai del Parc de l'Espanya Industrial per a les festes majors del barri; fan ben poc, l'11 de juny, se'n van sumar un altre d'enorme significació: l'entrada definitiva al recinte de Can Batlló. Centenars de santsencs i santsenques es van aplegar aquell dissabte, van recórrer el barri fent cercavila i, bo i seguint el nou gegant al qual anomenen "puny lleial", van entrar al vell polígon industrial per fer realitat una demanda històricament desoïda per l'Ajuntament: fer de Can Batlló un espai dels i per als veïns i veïnes. Sovint es diu que "els drets no es tenen, sinó que es conquereixen". Doncs bé, podem assegurar, sense cap mena de dubte, que aquest curs ha estat el de la conquesta veïnal, el just resultat de molts anys d'esforç i perseverança, i per què no, de desafiament al poder institucional. I quina és, si no és aquesta, l'expressió més autèntica de la lluita per una democràcia veritable? A partir d'aquí ens preguntem quina serà la propera victòria. I sembla ser que el «puny lleial», el gegant combatiu, apunta cap a la Lleialtat Santsenca; de nou, un espai abandonat reclamat legítimament pels nostres convilatans i convilatanes. Així doncs, la Burxa, tal com ha fet fins ara, provarà de ser ben a prop d'aquestes lluites. I, per tant, s'enllustra el puny, escalfa motors de cara al curs vinent i anima tothom a sumar-s'hi.

Violència és precarietat i desigualtats

La manifestació massiva del 19J va demostrar que no hem caigut en la trampa de l'intent de criminalització i divisió de polítics i mitjans de comunicació, i que des de la unitat podrem construir alternatives.

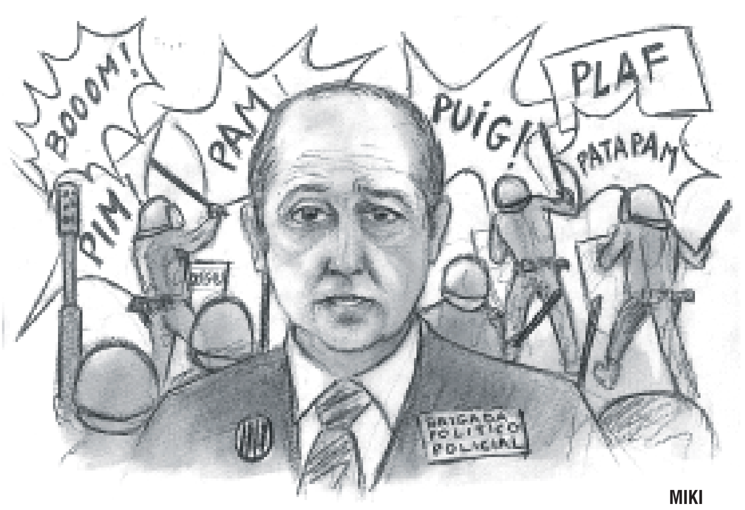
Defensem l'estratègia adoptada de desobediència activa i no violenta davant l'aprovació de lleis injustes, perquè és la via que col·lectivament es va decidir en assemblea. Però no podem entrar en el joc de criminalitzar altres formes de lluita, perquè no podem oblidar que molts dels drets que avui defensem i que ens pretenen retallar s'han aconseguit amb revoltes amb graus de violència, que no tenen res a veure amb el que es va viure al Parlament el 15 de juny. No hem d'oblidar que és l'Estat qui exerceix constantment una violència estructural. Ens sembla tendenciós parlar de violència per quatre pintades i insults, oblidant la violència en forma de llistes d'espera, desnonaments, precarietat, exclusió, etc. amb què es troben tantes persones cada dia.

Opinió

Retallades en serveis socials: retallar sobre la misèria

Maria Álvarez

Veure com es retallen drets socials que tant han costat aconseguir és un motiu d'indignació, de protesta i d'acció col·lectiva, com s'està demostrant amb les mobilitzacions vinculades a les assemblees de les places de tants barris, pobles i ciutats. Les retallades en l'àmbit dels serveis socials han passat segurament més amagades, perquè es retalla sobre la misèria del que ja hi havia. No obstant, són especialment preocupants ja que recauen sobre aquelles persones més vulnerables, justament les que més pateixen la crisi. Per una banda, la Llei estatal de promoció de l'autonomia personal i d'atenció a la dependència, que reconeix un dret bàsic, es venia desplegant molt lentament i amb un elevat temps d'espera. Ara es suma una caiguda de les prestacions i una major incidència de la prestació econòmica per cuidador/a familiar, que ja venia sent la principal prestació de la Llei (gairebé un 60% a Catalunya). Sabem que gairebé 9 de cada 10 persones cuidadores són dones i que bona part d'aquestes prestacions acaben servint per contractar persones immigrades en el marc de l'economia submergida. Indignant és veure com les polítiques socials acaben reforçant les desigualtats de gènere i d'origen. El projecte de Llei Òmnibus també amenaça els serveis socials. Es donen més facilitats al sector privat amb una rebaixa molt important dels criteris d'acreditació i de qualitat per prestar serveis, posant clarament per davant el benefici empresarial a l'assegurament d'una atenció de qualitat. Especialment greu és la modificació de la renda mínima d'inserció que contempla el Projecte de Llei de mesures fiscals i financeres. Es dificulta l'accés a les persones immigrants, demanant com a requisit una residència continuada a Catalunya almenys amb dos anys d'antelació. Es condiciona l'accés a la prestació a la disponibilitat pressupostària de la Generalitat i es fixa un període màxim de 60 mesos. Aquestes mesures suposen deixar sense cap prestació econòmica a persones amb molta necessitat, que recorreran als serveis socials dels ajuntaments que es queixen de dèficits de finançament. No tenen gairebé diners per ajuts d'urgència social, però sí en tenen per a sous desorbitats de regidors/res i alcaldes/esses. Les ajudes a les famílies, ja prou ridícules, poc més de 600 euros l'any que a més moltes famílies no cobraven, també han patit retallades. Passen a ser només per a les famílies més pobres, però deixant fora a moltes immigrants pel requisit d'haver de portar cinc anys de residència legal a Espanya, els dos darrers a Catalunya. Quan la pobresa afecta de forma molt especial les famílies immigrants, se'ls veten les poques i minses ajudes que hi ha. A això li hem de sumar la disminució dels ajuts a les persones amb discapacitat, dels ajuts al lloguer, dels habitatges d'inclusió, de les beques de menjador i de l'atenció social a la salut mental i addiccions, en un moment de creixement dels trastorns mentals com a conseqüència també de la crisi. Com deia el conseller de Benestar Social i Família Josep Lluís Cleries en una proppassada conferència, «s'han d'ajustar els recursos per a les persones que els necessiten». Resulta, doncs, que no els necessiten les persones immigrades, les persones sense feina, les que pateixen la crisi, les persones grans o amb discapacitat? Sens dubte té un concepte de necessitat que moltes no compartim. Com tampoc que es vegin encara més qüestionats drets fins ara tant poc garantits com la cobertura de les necessitats bàsiques o l'autonomia personal.

MIKI

Vukovar, sacrificada?

Quel Ness

L'estiu del 1991, ara fa 20 anys, un periodista, un fotògraf i jo, amb una càmera de vídeo, vam anar fins a Vukovar, a l'extrem oriental de Croàcia, tocant la frontera amb Sèrbia i al costat del Danubi. Volíem veure en directe l'anomenada batalla de Vukovar, la més sagnant de la guerra de la independència de la ex-república Iugoslava, i en la que van morir més de 3.000 croates, entre civils i militars. Quan vam arribar-hi a principis de setembre, la ciutat estava casi incomunicada, rodejada per tropes de l'exèrcit federal iugoslau, amb l'ajut de voluntaris Serbis. Però els croates es defensaven amb intel·ligència i coratge. La majoria de combatents tenien les seves famílies a la ciutat. No hi havia cap unitat de l'exèrcit croat, els defensors eren policies i voluntaris, que només disposaven d'armes lleugeres. Davant tenien un exèrcit amb tancs, canons i avions. Finalment, el 18 de novembre la força va vèncer l'obstinació i el Serbis van entrar a sang i fetge. Entre altres atrocitats, van agafar els ferits i malalts de l'hospital, els van afusellar a tots i els van enterrar en una fossa comuna a Ovcara, on avui hi ha un memorial que recorda la massacre. Nosaltres només vam ser-hi quatre dies a Vukovar. Vam sortir del setge gràcies a un comboi de la Creu Roja i amb el convenciment que no tornaríem a veure mai més amb vida als qui ens havien ajudat a fer la nostra feina. La gent es va bolcar amb nosaltres perquè expliquéssim tot el que havíem vist. I així ho vam fer. En tornar a Catalunya, el periodista va fer un article, il·lustrat amb les fotos del fotògraf, per la revista El Temps, que va guanyar el Premi Catalunya de Periodisme de la Generalitat i jo vaig guanyar el Premi Actual Catalunya de TV3 amb el vídeo «Foc Creuat», que es va utilitzar en actes sobre els Balcans, com un que es va fer a les Cotxeres de Sants. I a Zagreb, la BBC Internacional i la CNN van aprofitar imatges de la meva càmera per als noticiaris. Vam fer el que els defensors i habitants de Vukovar ens van demanar. Sols ens ha quedat sempre un dubte. Va fer tot el que podia el govern Croat, amb Franjo Tudjman al davant per desfer el setge? O ja li anava bé tenir una ciutat màrtir per refermar la independència de Croàcia davant la comunitat internacional, tal com van denunciar M. Dedakovic i B. Borkovic, dos dels comandaments de la defensa de Vukovar que van sobreviure? Mai no ho sabrem.

Cartes

Indignada amb els contra-indignats

Roser Benavent

Ha faltat temps perquè els «media» donessin una volta de 180 graus a les seves opinions sobre els indignats. Després de recomanar-los de manera paternalista que es convertissin en partit, o en fòrum d'opinió, o en «corrent» de debat, tot demostrant no haver entès res, ara tanquen files i carreguen contra el moviment. Es diu a bastament que en l'acció del Parlament es va intentar segrestar la sobirania nacional, quan aquesta la segresten els partits i els polítics cada cop que perverteixen el seu programa electoral i aproven mesures que ningú ha votat i retallades en serveis que ningú esperava. Sembla que en Felip Puig s'ha sortit amb la seva tot fent amagar les imatges de la violència policial que ha provocat nombrosos ferits. La policia perseguia les càmeres de la gent amb veritable sanya. Ara ja no hi ha imatges? No se n'adonen tots plegats que és el pervers silogisme partits=eleccions=parlaments=pseudodemocràcia el que no funciona? Que tot plegat és una mascarada en què la partitocràcia usurpa els drets de les persones? Es vol una altra democràcia, més oberta, més respectuosa amb els ciutadans, on la gent pugui participar en les decisions que els afecten i exercir el seu dret a ser lliures. No estem ofuscades amb alguns polítics, ho estem amb el sistema.

Envia'ns el teu escrit a laburxa@barrisants.org o a Can Vies (Jocs Florals, 42. BCN 08014).

Sants

Can Batlló, una victòria del veïnat

L'11 de juny centenars de persones van presenciar l'entrada a Can Batlló. La plataforma ha aconseguit una nau de 800 metres quadrats així com una connexió directa amb l'aparcament obert al carrer Amadeu Oller, un espai que la propietat ha cedit a l'ajuntament i aquest ha cedit al veïnat. Després d'anys de lluita, el barri ha recuperat el que porta anys reclamant.

Irene Jaume Gambín
Sants

La Bordeta té, des de l'11 de juny, un nou espai on poder desenvolupar les seves activitats. La nau estarà dedicada a la creació de la Biblioteca Popular Autogestionada Josep Pons, així com també a un casal de joves i gent gran. Equipaments que fa molts anys que el conjunt de la barriada està demanant sense rebre una resposta clara i ferma per part de l'ajuntament i que, al final, s'han vist assolides gràcies a la lluita i a la reivindicació històrica d'aquest conjunt fabril.

EMOCIÓ I EUFÒRIA

Des del dissabte 11 de juny i fins el dilluns 13, la plataforma Can Batlló pel barri va organitzar unes jornades farcides d'activitats, xerrades, assemblees, dinars i concerts per tal de donar vida a l'espai que havia de ser ocupat.

El dissabte sortiren tres columnes de veïns i veïnes des de Rambla Badal, des de plaça de Sants i des de la plaça de la Farga. L'ambient era d'emoció i satisfacció i l'esclat d'alegria va arribar després de la unió de totes les columnes a les portes de Can Batlló, moment en què es van obrir les portes i tothom va poder accedir al recinte. Un grup de persones de la plataforma va accedir-hi hores abans per preparar l'entrada i la marxa, encapçalada per un puny gegant (símbol de la lluita de la plataforma) i pels Tabalers de Sants, va omplir de gom a gom els carrers de Can Batlló.

Seguidament, els Castellers de Sants van aixecar un pilar davant del Bloc 11, que va precedir a tota una jornada plena de concerts i activitats infantils. Les veïnes i els veïns van poder visitar la nau i veure el muntatge de les exposicions fotogràfiques (una de fotos antigues de Can Batlló i una altra sota el títol "Adéu a la ciutat dels oficis").

Els tres dies es van dur a terme assemblees per començar a donar forma als futurs usos de l'espai i a totes hi van assistir més d'una setantena de persones. També el dinar popular va ser un èxit i va aplegar a unes 100 persones.

LA CESSIÓ

La plataforma Can Batlló és pel barri va rebre un conveni subscrit entre la propietat i l'Ajuntament de Barcelona que consistiria en la cessió al consistori de la nau del Bloc 11 (de 1.600 metres quadrats, en dos plantes) i la nau que dóna al carrer Amadeu Oller, coneguda com la nau Margaret Astor (de 800 metres quadrats). El consistori va cedir aquests espais amb dret d'ús a la plataforma i al Centre Social de Sants. Així, tant la immobiliària com l'ajuntament evitaven una ocupació per part del veïnat i els conflictes que això els podia generar.

A QUÈ ES DESTINEN ELS ESPAIS

El conjunt de les veïnes i els veïns ja van començar a donar forma al que es convertirà en la primera biblioteca autogestionada. De fet, el diumenge ja hi havien llibres cedits per iniciar el projecte. La nau del Bloc 11 es destinarà a la creació de la Biblioteca Popular Autogestionada Josep Pons i al casal de joves i de gent gran. El disseny i la gestió d'aquests espais està recaient en les pròpies assemblees, on es discuteixen i es proposen idees per intentar anar fent camí cap a la creació dels projectes.

Ferran Aguiló, membre de la plataforma, ens explica que a la nau Margaret Astor, de la qual encara no en tenen les claus, hi volen "un magatzem per a les entitats del barri que necessiten infraestructura com els Diables de Sants" i també "un taller de manteniment que provisionalment l'hem ubicat al Bloc 11".

ASSEMBLEES I GRUPS DE TREBALL

A Can Batlló, ens explica Aguiló, es fan assemblees generals cada quinze dies on es posen en comú totes les idees i les feines de les diferents comissions i grups de treball. De grups de treball n'hi ha diversos: activitats, difusió, gestió, disseny de l'espai, infraestructura... Aquests grups treballen setmanalment i s'encarreguen de tasques més concretes. També està es va crear una comissió de negociació, però amb el canvi en el consistori encara no hi ha un interlocutor o interlocutora a qui dirigir-se. Tot i així, la comissió treballa per quan aquestes tasques es comencin a desenvolupar.

Més informació:
http://canbatllo.wordpress.com

Un miler de persones van entrar per la porta principal del recinte de Can Batlló, acompanyats de colles de cultura popular i un puny gegant. **ALBERT GARCIA**

L'assemblea del diumenge va aplegar més de 70 persones. **ALBERT GARCIA**

L'alegria es va instal·lar al cos dels veïns i les veïnes que tenien un somriure dibuixat a la cara, conseqüència de l'emoció. **ALBERT GARCIA**

Sants

A PEU DE CARRER

El gran negoci de les immobiliàries

Albert Ricart Sanjuan

Fa uns mesos vaig introduir-me a la selva immobiliària, buscant un habitatge pel barri per viure de lloguer, aquesta tasca no es feina fàcil quan ets un grup de persones joves, estudiants amb contractes precaris, de mitja jornada o durada discontinua. Mai havia pensat que això de buscar una casa en condicions per viure fos com una cursa d'obstacles. El primer obstacle amb el que et trobes son les mirades dels comercials, una mirada que t'analitza de dalt a baix per fer una mena d'examen en el que el resultat de l'anàlisi ràpida d'aquella persona que només interactua 5 minuts amb tu per ensenyar-te el pis, serà apte o no apte. Quan diuen que ets apte per llogar el pis, passes a un altre punt que es el més burocràtic: la entrega de documentació perquè es faci la valoració econòmica, on sembla que t'investiguin fins i tot la marca de roba que compres. En aquest punt es on entra en paper de ple la immobiliària, l'empresa teòricament que es dedica a facilitar el lloguer dels pisos, et trobes amb la crua realitat, immobiliàries que segons les condicions econòmiques "no compleixes els requisits" et descarten per als habitatges decents, sembla que tinguin una borsa d'habitatges destrossats per a la gent "precària" on abans d'entrar hauràs de reconstruir la casa. En els habitatges que trobes reformats i després de presentar tot de documents que t'avalin com a persona que podrà pagar el lloguer cada mes, la immobiliària et permet accedir a llogar-lo.

Els pagues una mensualitat del lloguer i un tant per cent més, per a que les immobiliàries només es dediquin a demanar papers i papers, a fer-te donar voltes, trucades per intentar que t'aportin informació sobre la teva posició per poder accedir al pis, o algunes que per avarícia intenten col·locar pisos dubtosos de poder ser habitats.

Les assemblees populars, consolidades com a espai de lluita

Plaça de Sants continua sent l'espai de trobada de l'assemblea que va néixer d'#Acampadasants el passat mes de maig i que ha iniciat ara un procés per a constituir-se com assemblea popular permanent.

Gemma Parera
Sants

El 14 de juny es va acampar a les portes del Parlament i molta de la gent que va sortir des de Plaça de Sants s'hi van quedar a passar la nit i poder donar suport a la concentració del dia següent. **ALBERT GARCIA**

L'objectiu és crear un espai obert de confluència de totes les persones del barri que vulguin treballar per aturar les retallades socials; fiscalitzar l'actuació dels polítics locals i exercir un contrapoder popular; desenvolupar alternatives socials, oferir resistències a processos com desnonaments, acomiadaments o redades a migrants, i coordinar-se amb la resta d'assemblees populars de Barcelona i d'arreu del territori.

ELS DIES: DILLUNS I DIJOUS

Les assemblees de dilluns i dijous al vespre a la plaça de Sants són l'espai de debat, coordinació, proposta i intercanvi amb assemblees d'altres barris i col•lectius. En paral•lel, els grups de treball entorn les temàtiques de banca, laboral, habitatge, immigració i interculturalitat impulsen activitats i propostes en cada un d'aquests àmbits.

SUPORT A ALTRES INICIATIVES

Des de l'#Acampadasants s'ha participat en diferents iniciatives sorgides a l'#Acampadabcn de Plaça de Catalunya, i compartides per assembles i acampades de 93 barris i pobles catalans. Es va sortir en manifestació des de la Plaça de Sants el 14 de juny per participar a l'acció del 15 de juny de bloqueig de la sessió del Parlament de debat d'uns pressupostos que retallen drets socials. Més de 4.000 persones van participar al bloqueig que va dificultar l'accés dels parlamentaris i visibilitzar la indignació popular. L'acció va acabar amb diverses persones detingudes i ferides durant les càrregues policials i amb una important criminalització.

COLUMNA DES DE SANTS A LA MANIFESTACIÓ DEL 19J

També es va sortir en columna des de Sants, com van fer molts altres barris i pobles, per a sumar-se a la manifestació internacional del 19 de juny que va sortir de plaça Catalunya. La convocatòria va aplegar, segons l'organització, a 275.000 persones, que van demostrar la força de l'acció col•lectiva sota el lema "El carrer és nostre, no pagarem la vostra crisi".

A banda de participar en les trobades de barris i accions globals també es promouen des de Sants mobilitzacions a nivell local, com una manifestació prevista pel dissabte 9 de juliol que vol visibilitzar les diferents problemàtiques que viu el barri a nivell d'educació, sanitat, ocupació, serveis socials... Es pretén mostrar el barri com a espai quotidià de les agressions del sistema capitalista i del model polític, però també com a espai de creació de xarxes de contrapoder.

Un monòlit fa justícia als anarquistes morts pel feixisme

El passat 18 de Juny amb motiu del centenari de la CNT, a les 11 del matí, es va dur a terme la inauguració d'un monument al Fossar de la Pedrera,

Gemma Parera
Sants

Aquest fossar és un lloc lloc emblemàtic ja que era la fossa comuna on s'hi enterraven els afusellats pel franquisme de Barcelona, al cementiri de Montjuïc, en rècord de totes les persones que varen formar la CNT i van ser assassinades pel feixisme.

Un homenatge de justícia i dignitat

Segons l'organització anarcosindicalista aquest acte és una qüestió de justícia i dignitat envers les víctimes i els supervivents de la seva militància durant l'època franquista.

El monòlit, obra de Juan Jose Novella, representa les branques d'un xiprer d'acer que fan créixer i estendre la idea, servirà per recuperar una part de la memòria i la historia de l'anarcosindicalisme nacional.

Aquest acte d'homenatge, ha estat el colofó de les celebracions del centenari de la CNT, desprès de veure el rebuig i la deixadesa institucional cap aquesta celebració.

Tarda de record històric

Desprès de la inauguració del monòlit a montjuïc es va realitzar uns passis de documentals sota el nom "Memòria i cine", on es va presentar el documental "Furia Libertaria" a les 17,30 hores a les Cotxeres de Sants. Pel vespre a partir de les 20,00 hores es va realitzar l'espectacle "CNT 1910 – 2010 Viva la Utopía" al Espai Obert.

Se celebra el Dia Mundial de les persones refugiades al barri

La Taula Intercultural del Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta convocà el 22 de juny una conferència sota el títol *El dret d'asil, un dret en retrocés* en motiu del Dia Mundial de les persones refugiades. L'acte s'emmarcà en el cicle Dies Diversos que vol reflexionar entorn la diversitat i els drets humans.

Imatge de la conferència de Cotxeres de Sants. **GEMMA PARERA**

Àlex Tisminetzky
Zona Franca

Estel·la Pareja, membre de la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat, va destacar el baix nombre de concessions de protecció internacional que ofereix l'Estat espanyol. Segons l'Informe 2011 sobre la situació de les persones refugiades a Espanya, de la Comissió Espanyola d'Ajuda al Refugiat, de 3.211 resolucions de protecció internacional emeses l'any 2010 a l'Estat espanyol, només a 260 se'ls va reconèixer la condició de refugiat i a 371 algun altre tipus de protecció internacional. Segons exposa l'informe "aquestes xifres revelen les enormes i creixents dificultats que existeixen per accedir al procediment d'asil a

L'estat espanyol que, com la resta de països del sud d'Europa, s'estan convertint en elsgendarmes de l'Europa fortalesa".

POLÍTICA DE LA POR

Més recentment, la resposta d'hermetisme de la Unió Europea davant la sol·licitud d'asil de persones que provenen de països com Tunísia o Líbia il·lustra unes polítiques d'asil que segons Estel·la Pareja "posen per davant la defensa de les fronteres als drets humans. És la política de la por, que criminalitza les persones que demanen asil i les presenta com a fluxos migratoris incontrolats." No obstant, són els països empobrits, com Pakistan, Síria, Jordània i Iran, els que acullen més del 80% de persones refugiades. A més, la nova Llei d'Asil, aprovada el juny de 2009, elimina el dret a sol·licitar l'asil per la via diplomàtica, a través d'ambaixades i consolats en tercers països. Per tant, només es pot sol·licitar en territori de l'Estat espanyol, el que fa encara més difícil acollir-se a l'asil i acaba perjudicant a les dones que es troben amb més dificultats per emigrar de forma il·legal.

L'ASIL: MOLT MÉS QUE LA PERSECUCIÓ POLÍTICA

Pascale Coissard, de la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat, va defensar durant la conferència la necessitat de considerar l'asil molt més enllà de la persecució política. La negació de drets per motiu de gènere o orientació sexual es contempla en la nova Llei d'Asil però gairebé no es reconeix a la pràctica. Des de la Comissió també demanen el reconeixement del dret d'asil per raons mediambientals. Es calcula que actualment hi ha uns vint-i-cinc milions de refugiats ambientals, és a dir, persones que es veuen obligades a emigrar perquè han perdut els seus mitjans de vida.

CONSEQÜÈNCIES DE LA NEGACIÓ DEL DRET D'ASIL

Djane Nouhou va explicar en primera persona les dures conseqüències de la negació del dret d'asil. Emigrat de Costa de Marfil amb l'inici de la guerra l'any 2002, se li ha denegat el dret d'asil malgrat la situació al seu país continua sent molt inestable. Com a resultat, es troba en una situació irregular i d'extrema vulnerabilitat, com moltes de les persones que han vist denegat el seu dret d'asil, un dret avui en retrocés.

Jordi Martí, nou regidor del districte

Xavier Trias ja ha anunciat els canvis consistorials.

Redacció
Sants

Jordi Martí substituirà la fins ara regidora de Sants-Montjuïc, Imma Moraleda. Martí és un dels homes de confiança de Trias des de l'etapa de l'actual batlle com a conseller de Sanitat i Seguretat Social i va ser el seu cap de gabinet de 1992 a l'any 2000 i també el va acompanyar quan va liderar el grup de CIU a les Corts entre els anys 2000 i 2004.

El paper de Sònia Recasens, exregidora adscrita de CIU al Districte, passarà a ser la primera Tinent d'Alcalde. Queda pendent saber qui serà el president del Districte de Sants-Montjuïc, tot i que segons el portal de notícies el3.org, sona amb força el nom de Joaquim Mestre, d'ICV.

Desallotjament al carrer Sugranyes, 120

ALBERT GARCIA

Els Mossos d'Esquadra van desallotjar el 29 de juny una casa ocupada al carrer Sugranyes, 120. La casa, que feia més de deu dies que estava ocupada va ser tapiada posteriorment. L'edifici feia anys que estava abandonat. Tot i el suport de més d'una desena de persones, aquestes no van poder evitar el desallotjament efectuat pels antiavalots.

Judici a un veí de Sants

L'únic detingut del 27M fou un veí del barri que va ser citat a declarar el 21 de juny a la Ciutat de la Justícia acusat d'atemptat a l'autoritat. L'advocat, a la sortida del judici, va declarar que les declaracions dels Mossos d'Esquadra eren molt contradictòries i que ara s'ha d'esperar la resolució. Una desena de persones li donaren suport.

Parèntesi

CINE

Petites mentides sense importància

GUILLAUME CANET, 2010

El cinema francès no abunda massa en les nostres pantalles, però de tant en tant ens arriba alguna proposta que ens manté en contacte amb aquesta cinematografia.

Aquest és el cas del present film, que l'any passat en la país veí va ser un dels més vistos, amb més de cinc milions d'espectadors. Amb un inici impactant, ens explica les vacances d'un grup d'amics francesos burgesos que ronden els 40. Aquests personatges ens mostren els seus dubtes, egoismes, angoixes, sentit de culpa i, sobretot, la seva falta de maduresa. Tot això narrat de forma oscil·lant entre la comèdia i el drama, amb moments realment divertits i amb altres potser un punt massa "sensiblers".

Malgrat això, i tot i el seu llarg metratge, dues hores i mitja de pel·lícula es visionen gratament, ja que hi trobem personatges descrits amb lucidesa i emoció. Un equip d'excel·lents intèrprets donen vida a aquests personatges fent-los arribar a l'espectador amb tota la seva càrrega de contradiccions i encapçalats per Marion Cotillard, una de les millors actrius del panorama actual.

Lancelotz

LLIBRE

Vols teoria queer (o millor la veritat)?

CATHY J. COHEN I TAVIA NYONG'O, EL TANGRAM EDICIONS, 2011

Aquest recull de textos fa un repàs crític de la teoria queer, la corrent teòrica i activista hereva del moviment feminista i d'alliberament gai que sorgí amb força durant els anys 90.

En el primer dels textos, Cohen n'examina el fet que s'obvien certs elements de diferenciació social, generant un subjecte únic, el queer o desviat, que amaga elements com la nacionalitat, la classe, la sexualitat o la religió; igualment, considera que amb aquesta teoria es produeix un distanciament progressius dels discursos de moviment social, de carrer, cap a concepcions més acadèmiques, de càtedra.

Aquesta uniformització de les experiències de gènere ja fou durament criticada, especialment pel moviment feminista negre, del feminismes de dones blanques i heterosexuals, a les que s'acusava de construir una identitat de dona homogènia i naturalitzada. Continua l'anàlisi —sense allunyar-se del rigor, però amb un toc de sorna— sobre la necessitat d'alguns col·lectius de trobar un marc teòric que aixopl ugui un moviment molt divers, en què es sobrevaloren les qüestions més identitàries i les pràctiques i apetències sexuals, per sobre d'altres components de lluita.

En els següents dos textos, Nyong'o estableix un interessant paral·lelisme entre el moviment queer i el punk, sobretot en dos aspectes centrals. D'una banda, perquè el significat de punk i queer són pràcticament coincidents, fan referència a allò estranys, menyspreat, degradat, rar. I perquè donen importància als aspecte artístics, culturals i identitaris, d'aquests moviments a cavall entre l'actitud vital i la filosofia. De l'altra, perquè tan el queer com el punk donen molta importància al propi cos i al territori, sobretot a la ciutat, com espais d'experimentació i de conflicte, amb la intenció d'elaborar una teoria i polítiques radicals que no emetin judicis de valor, sinó que basteixin respostes. Interessant diàleg sobre paper d'aquestes dues autores, per primer cop agrupats en un exemplar i en català.

Elba S. Mansilla

BURXANT ELS BYTES

Saturació del correu electrònic

Vàries persones m'han comentat que s'estressen al mirar el correu electrònic. Ens apuntem a llistes de correu, reenviem correus, vídeos...Aquest excés d'informació pot fer que deixem de veure correus personals o interessants. Per això, m'agradaria donar una sèrie de consells.

1. Creeu carpetes/etiquetes temàtiques en el vostre correu. A "opcions" podeu configurar el vostre compte perquè els correus de certa persona vagin directament a la carpeta/etiqueta i desapareguin de la safata d'entrada. Així, quan vulgueu veure un correu específic, el podeu anar a buscar.

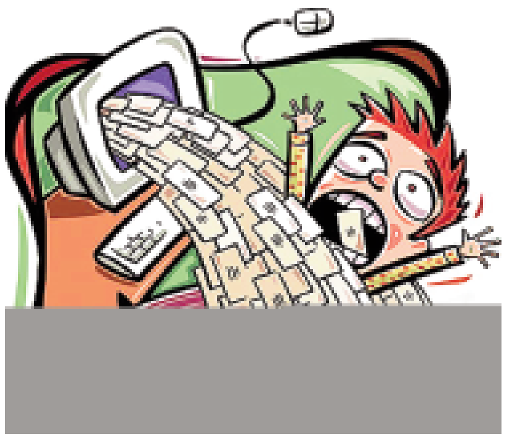
2. Reviseu les opcions de google-groups/yahoogroups. Es pot configurar la subscripció a una llista de correu perquè envïi un correu de resum diari, i no 50 al dia.

3. Borreu-vos de les llistes que no us interessin. Normalment al final del correu apareix un enllaç per donar-vos de baixa.

4. Useu un correu com gmail. El sistema d'agrupació de emails per converses, al començament es confús, però després es molt pràctic ja que t'agrupa les converses com si fossin un sol correu.

5. Penseu dues vegades a qui reenvieu un correu i si realment es interessant. Evitem saturar els correus de les nostres amistats. Ens ho agrairan.

Bernat Costa

RAS I CURT

"No hi ha barrera, pany ni forrellat que es pogués imposar a la llibertat de la meua ment."

Virginia Woolf

LA POESIA

Fregall d'espart

Drap de la pols, escombra, espolsadors,
plomall, raspall, fregall d'espart, camussa,
sabó de tall, baieta, lleixiu, sorra
i sabó en pols, blauet, netol, galleda.

Cossi, cubell, i picamatalassos,
esponja, pala de plegar escombraries,
gibrell i cendra, salfumant, capçanes.

Surt el guerrer vers el camp de batalla.

Maria Mercè Marçal
Premi Carles Riba 1976 *Cau de Llunes*

RACÓ HISTÒRIC

Els "murcianos" (segona part)

Als anys 30 la situació al camp espanyol era dramàtica. Durant els anys de la Primera Guerra Mundial l'estat espanyol s'havia beneficiat del fet que les grans potencies europees estaven totalment dedicades al manteniment de la guerra.

Molts dels industrials es van enriquir dedicant-se a l'exportació dels seus productes, però aquesta prosperitat, sempre per a uns pocs, era un miratge. Quan la guerra va acabar va acabar l'exportació. A l'horta murciana, on havien pujat els preus dels fruits i els salaris, tot es va esfondrar. A més a més, tot es va agreujar per culpa de la sequera que patia el pantà de Puentes.

Molts murcians, enfonsats en la misèria, van optar per emigrar cap a Amèrica, marxant des del port d'Aguilas sense cap tipus de documentació. Però aviat aquest corrent migratori va canviar dirigint-se cap a Barcelona, que creixia i preparava una nova exposició.

Per arribar, els murcians van utilitzar mitjans diversos. Molts van marxar en vaixell. En 35 hores de viatge i per 47 pessetes podien arribar a Barcelona. Els que viatjaven en tren pagaven més, però podien arribar més ràpid.

Però se'ns dubte la gran majoria de murcians, molts dels quals procedents de Llorca, van arribar en automnibús, que era més ràpid i més barat, tot i que els viatges eren molt durs. L'any 1927 uns germans murcians del poble d'Alcantarilla, que eren coneguts amb el malnom de Los Nanos, van iniciar aquesta línia, que tothom anomenava el "transmiserià". En poc temps aquests germans, amb fama de negrers, van aconseguir tenir quinze vehicles a la línia i negociaven directament amb els contractistes de Barcelona, que buscaven mà d'obra barata.

Homes en un omnibús a Llorca l'any 1932

El periodista Carles Sentís va realitzar diversos reportatges a la revista Mirador sobre la situació dels murcians que van tenir molta repercussió, i entre els que destaca "Vint-i-vuit hores en transmiserià", on narra el viatge que va fer acompanyat dels murcians que venien cap a Catalunya. Però, tot i fer una investigació en profunditat, els reportatges de Sentís van ajudar per reforçar estereotips en contra de la població migrada, afirmant, per exemple, que tots tenien tracoma, una bactèria que encara avui és la principal causant de ceguera, o fent descripcions d'aquests com si es tractés d'una cultura primitiva.

Efectivament, entre els murcians es podia trobar un nombre molt elevat d'analfabets, però l'explicació d'aquest fet l'hauríem de buscar en les desigualtats socials i en les dures condicions laborals i de vida a que es veien abocats.

Agus Giralt

FOGONS DE TEMPORADA

Pela aquest préssec!

El títol és una expressió popular que indica que has sorprès a altri amb quelcom desconcertant o colpidor. Tot i així molta gent es menja el préssec sense pelar i està també sorprenentment bo.

L'origen del presseguer el trobem a la Xina on encara avui és un arbre venerat; "l'arbre del bé i del mal", en diuen. La domesticació del seu cultiu s'inicià fa milers d'anys ja que han trobat escrits on se'l menciona del s.X a.C. De la Xina arribà fins a Pèrsia - lloc d'on prengué el nom - i fou en la conquesta d'aquesta per Alexandre el Gran quan el fruit ja arribà fins a l'Europa Mediterrània.

A Catalunya en trobem receptes documentades en l'important llibre de cuina catalana medieval "El Llibre del Coch". Una d'elles és una estranya recepta de préssec, el Pressegat, amb brou gras de carn, ametlles, sucre i gingebre, tot cuit i estofat i servit en escudelles.

Amb l'arribada de la cuina moderna, encapçalada per Escoffier a França a cavall entre els segles XIX i XX , trobem el préssec formant part de moltes excelses postres. Existeix una famosa recepta que el xef francès va cuinar en honor d'una coneguda soprano australiana de l'època, Nellie Melba, el Préssec Melba; senzill, deliciós i potent. Fora d'aquestes grans receptes clàssiques també el trobem en molts plats de cuina tradicional catalana, tant dolços com salats amb l'única limitació de la temporada. Els variats cocs de préssec de les terres de l'Ebre (on tenen una varietat reconeguda amb una IGP, el préssec de la Ribera d'Ebre) fins al sucós ànec amb préssec (un cosí llunyà de la recepta del Pressegat medieval).

La recepta: Versió fàcil del Préssec Melba

INGREDIENTS

4 préssecs de vinya.
300g de sucre.
300g d'aigua.
Suc de llimona i sucre suficient.
300g de gerds.
50g de sucre.
Gelat de vainilla.

ELABORACIÓ

En primer lloc farem els préssecs en almívar. Peleu el préssec, el partiu per la meitat i li traieu el pinyol. Els suqueu en el suc de llimona i els arrebosseu amb sucre. Poseu les vuit meitats en un pot de vidre gros i ho deixeu tapat unes 6 hores. Passat aquest temps hi aboqueu ja fred l'almívar que haureu fet prèviament barrejant el sucre i l'aigua en un cassó a foc suau i fins a la completa dissolució del sucre. Un cop el pot tapat el podeu fer bullir al bany maria 10 minuts i us n'assegurareu una millor conservació. Podeu perfumar l'almívar amb algun licor o bé una branca de canyella, una pell de taronja, pebre en gra, clau... El puré de gerds és tant fàcil com posar els gerds nets i el sucre en un cassó a foc suau uns 8 minuts. Ho triturem (ho podeu colar al gust del consumidor) i ho deixeu refredar.

El muntatge el deixo a la vostre imaginació. Podeu evocar la pompositat d'una vetllada modernista i decorar-lo en excés però les coses senzilles solen ser més bones.

Núria May Masnou

En moviment

EL RACÓ DEL CASAL

Indignats, d'aquest segle

Casal Independentista de Sants

Aviat farà un any de la mobilització regionalista més important d'ençà de la transició, la del milió d'indignats contra l'Estatut, i les retallades del constitucional.

Al final de la qual, el president Montilla, va haver de ser evacuat -sense helicòpter-, pels serveis de seguretat entre crits i intents d'agressió per part de regionalistes filoconvergents indignats amb les tisorades de Moncloa.

Més enrere hem d'anar a rebuscar l'hemeroteca del diari pro sistema La Vanguardia, per veure que a la pàgina 17 del 31 de maig de 1984, els catalans indignats –pel cas Banca Catalana- formaven grups coordinats amb "walkie-talkies", que fins i tot en van empentar amb membres de la seguretat del President Pujol, que després increparien a l'alcalde Maragall, i que fins i tot amenaçarien de mort (mateu-lo!, mateu-lo!) al líder socialista Obiols.

Un article que acaba amb una perla de Miquel Roca Junyent, on nega l'existència d'aldarulls per després condemnar-los, i advertir que han estat els militants convergents els encarregats de solucionar-los.

Us sona la pel·lícula?

Bé, doncs son aquests mateixos mitjans i polítics els que posen el crit al cel, la policia al carrer i la fiscalia sota pressió per intentar evitar per twitter, mail i ràdio que els indignats d'aquest segle posin contra les cordes a diputats, consellers i presidents electes, que ens retallen drets, drets socials i nacionals.

Es constitueix Sants-Montjuïc per la Independència

El passat 17 de Juny a les Cotxeres de Sants es portar a terme l'acte de constitució de l'associació Sants-Montjuïc per la Independència continuadora de les consultes independentistes i amb una finalitat clara d'aglutinar tot el moviment independentista per crear un full de ruta que generi prou suport social per crear un ambient propici per poder assolir l'Estat propi.

Grup promotor de Sants-Montjuïc per la Independència

La consulta popular sobre la independència de Catalunya celebrada el passat dia 10 d'abril a Barcelona va esdevenir una gran festa de la democràcia. Més enllà del gran èxit d'organització i participació, va quedar clar que es podia opinar sobre un tema delicat sense que això suposés cap problema social. Tothom que va voler participar ho va poder fer lliurement i sense incidents. Com a Barcelona, aquesta consulta s'ha realitzat a moltes poblacions catalanes i els grups que les han organitzat han mantingut una estructura de funcionament per tal d'anar mantenint els debats sobre quin havia de ser el futur del nostre País. Això mateix va passar al nostre districte, on ràpidament es va veure que es podia constituir una nova associació que mantingués viva la flama encesa per la gent que, durant molts mesos i sortejant els diferents obstacles posats per les administracions que paguem entre tots i totes, havien aconseguit tirar endavant el seu projecte.

PRIMERS PASOS PER CREAR L'ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA

Paral·lelament, el passat dia 30 d'abril es va celebrar al Palau de Congressos de Barcelona la Conferència Nacional per l'Estat propi. A la conferència hi van assistir, a títol individual, persones d'arreu de Catalunya que s'havien organitzat i havien mantingut l'estructura de les consultes, representants de plataformes sobiranistes i una variada representació de la societat civil catalana. L'objectiu de la Conferència, que era fer el tret de sortida per a la constitució de l'Assemblea Nacional Catalana la propera tardor, es va aconseguir brillantment. La Conferència va comptar amb la participació de diferents persones que havien col·laborat amb Sants-Montjuïc Decideix i que van veure l'oportunitat que aquesta nova organització que volien crear al nostre districte esdevingués la secció local de la futura Assemblea Nacional Catalana.

Posats a la feina, el passat dia 17 de juny vàrem constituir al nostre Districte l'Associació Sants-Montjuïc per la Independència, que ha estat promoguda pel grup coordinador de la Consulta sobre la Independència del 10 d'Abril. Al mateix temps es va constituir també l'Associació Poble Sec per la Independència, amb la qual treballarem plegats pel tal de contribuir a la creació de l'Assemblea Nacional Catalana la propera tardor, una iniciativa que pretén aglutinar tot el moviment independentista amb un full de ruta concret decidit a aconseguir una majoria social suficient perquè l'Estat Propi sigui un fet.

Aquesta Assemblea Nacional serà l'encarregada de conduir el procés d'autodeterminació del nostre país, perquè la societat civil catalana ha comprès, de manera clara i diàfana, que si vol aconseguir la independència haurà de treballar fins que la proposta estigui tan madura i tan assumida per la ciutadania que els nostres polítics no tinguin cap altra sortida que acceptar de convocar el referèndum.

COM SERÀ L'ASSEMBLEA

L'èxit de la conferència ha posat de manifest la imperiosa necessitat que algú reculli els fruits de la gran manifestació del passat 10 de juliol de 2010 i de les diverses consultes sobiranistes fetes al llarg del darrer any i mig, majoritàriament al Principat, però també en d'altres indrets dels Països Catalans i a la Catalunya exterior.

L'Assemblea que es constituirà ja va anunciar que no es convertirà en partit polític com ha passat amb d'altres moviments i que no concorrerà a cap elecció. La seva fita serà aglutinar totes les sensibilitats del món independentista, sobiranista o catalanista, es digui com es vulgui dir. Es pretén aixoplugar tothom que comparteixi la idea que només hi ha una opció després de més de 30 anys de relacions frustants i enganyoses amb Espanya, que comparteixi que no hi ha cabuda per al federalisme ni per a cap mena de relació entre iguals amb aquesta Espanya rònega de sempre.

A la Conferència es va escollir un Secretariat i un Consell permanent que seran els encarregats de conduir aquest procés fins a la constitució de l'Assemblea, a la propera tardor, el primer i de vetllar aquesta conducció el segon. Serà una feina difícil, dura i complicada i caldrà treballar molt al llarg i ample de tot el territori, però sens dubte serà també una tasca encoratjadora i il·lusionant perquè el nostre País està vivint una de les èpoques més interessants i engrescadores de la nostra història.

Més informació a:
http://www.assemblea.cat
http://www.smxi.cat

Logo de Sants - Montjuïc per la Independència. **SANTS-MONTJUÏC PER LA INDEPENDÈNCIA**

Els silencis dels mitjans

imatge de l'anuari. **MEDIA.CAT**

L'Anuari Mèdia.cat recull els temes més obviats pels mitjans de comunicació catalans durant l'últim any.

Ivet Eroles

Els temes més silenciats o més insuficientment tractats pels mitjans de comunicació dels territoris de parla catalana tenen cabuda en aquest document, que no solament els explica, sinó que ofereix un anàlisi del seu tractament en els mitjans i bibliografia per entendre'ls.

Aquest informe pren com a model el "Project Censored", una iniciativa nord-americana que monotoritza la "censura moderna", diferent d'aquella que s'acostuma a relacionar amb els sistemes autoritaris. En paraules de Roger Palà, coordinador de l'Anuari, la censura moderna "és aquell tipus de censura que es dóna a les societats occidentals, és sibil·lina i a l'hora efectiva i consisteix en l'omisió d'uns determinats temes per condicionants polítics, econòmics, empresarials...".

L'Observatori Crític dels Mitjans (Media.cat), impulsat pel Grup de Periodistes Ramon Barnils i la Fundació Espai Català de Cultura i Comunicació (Escacc), ha editat la primera edició del document amb la col·laboració del Col·legi de Periodistes de Catalunya. Aquest treball es pot trobar en format PDF a la web de Media.cat o es pot obtenir de forma impresa i gratuïta al Col·legi de Periodistes.

«La premsa alternativa és important perquè precisament té una agenda temàtica completament diferent a la dels mitjans convencionals»

Roger Palà

Coordinador de l'Anuari Media.cat 2011

Amb la publicació de l'Anuari sobre els temes més silenciats pel periodisme durant l'any 2010, des de la Burxa aprofitem per parlar amb Roger Palà actual coordinador de l'anuari d'enguany, on fa un repàs de l'anuari de 2010 i l'estat de la premsa actualment .

Ivet Eroles
Barcelona

Quins són els criteris que heu utilitzat a l'hora de seleccionar els temes?

Primer es va fer un recull d'una vuitantena de temes de la premsa alternativa i la premsa convencional. D'aquests 80 temes el consell de redacció en va seleccionar 12, són els temes dels que s'ha parlat menys. Hem procurat que aquesta selecció estigui distribuïda a nivell territorial. A nivell temàtic també volíem que hi hagués un cert equilibri, que toquéssim tots els àmbits.

En el treball heu ressaltat la importància dels mitjans alternatius i locals en la cobertura d'aquests temes.

Si fem una repassada als mitjans alternatius trobem com la majoria d'aquests temes hi han aparegut. Tot i així, en hi ha que també han sortit a la premsa convencional. Intentem destacar la part positiva i en cadascun dels reportatges que publiquem fem una petita peça on destaquem quins han estat els mitjans que han fet una bona cobertura dins del poc que s'ha tractat.

La premsa alternativa és important perquè precisament té una agenda temàtica completament diferent a la dels mitjans convencionals i és més possible que aquests temes hi puguin aparèixer. En un futur aquest tipus de premsa cada vegada serà més important i cada vegada tindrà més repercussió. Els mitjans convencionals aniran perdent terreny. Les qüestions socials, internet i la premsa alternativa influeixen en aquest canvi.

Com valoreu aquesta primera edició?

Aquest anuari és un assaig perquè volem que l'any que ve sigui més complet i comptar amb més recursos. En certa forma volem que el projecte tingui continuïtat i que tinguem més capacitats i més mitjans per dur-lo a terme.

Com ha sigut la reacció dels mitjans i de l'opinió publica?

Ha tingut cert ressò a la premsa. Hem fet un recull en que es veu quins són els mitjans que ho han tractat. Estem contents perquè un dels objectius de l'Anuari era posar sobre la taula que hi ha uns temes que els mitjans no han tocat.

Notícies silenciades l'any 2010

1. Una mort, maltractaments i abusos de poder als centres d'internament d'immigrants, els CIE.
2. Empreses catalanes exploten de forma il·legal recursos del Sàhara Occidental.
3. Investigació de la fundació del gendre del rei, Iñaki Urdangarin, per una subvenció injustificada.
4. L'empresa Abertis té el monopoli de les autopistes catalanes, que ja estan amortitzades.
5. La militància franquista i els escàndols de corrupció de Juan Antonio Samaranch.
6. L'Estat espanyol no reconeix la figura de la dació de pagament, que permet saldar el deute hipotecari mitjançant el retorn de l'habitatge.
7. 80 agressions feixistes i racistes al País Valencià sense resoldre.
8. La banca espanyola ha guanyat 66.111 milions d'euros des del 2007.
9. L'absolució de la jove anarquista Núria Pòrtulas: el Tribunal Supre resol que no va col·laborar amb cap banda armada.

LA BORDETA MON AMOUR

Can Batlló: felicitat i futur

Comissió de Veïns de la Bordeta

El barri de la Bordeta ha fet història. Hem aconseguit entrar a Can Batlló i recuperar una nau, el bloc 11, per a usos veïnals. Després d'una llarga espera de més de 35 anys hem començat a veure com el vell somni de recuperar Can Batlló pel barri es pot començar a fer realitat.

El passat 11 de juny finalitzava el compte enrere iniciat el mes de març del 2009 i una multitud es concentrava davant el portal de Constitució 19. Els 3 cercaviles que havien recorregut el barri confluïen a la placeta de la Pelleria i s'ajuntaven amb la gentada que els estava esperant. A les 12 del migdia, després d'una traca, les portes de Can Batlló s'obrien i començaven 3 dies de festa.

És molt difícil descriure en paraules les experiències i sensacions viscudes durant la jornada del dia 11 de juny perquè quan es tracta d'expressar sentiments totes les paraules es queden curtes i els hi falta alguna definició. Posats a estriar, felicitat és el terme que se li acosta més. El diccionari defineix felicitat com l'estat de l'ànim plenament satisfet i felicitat és el que hi havia el dia 11 de juny a la Bordeta.

I amb aquest estat d'ànim encarem el futur de Can Batlló i del barri. Ens queda molta feina per fer. Recuperar una nau per a usos veïnals és només un dels objectius que ens havíem marcat. Entre d'altres encara falten que els industrials i veïns afectats siguin indemnitzats i reallotjats, que els habitatges socials es comencin a construir, que es construeixi immediatament l'Àrea Bàsica de Salut (ambulatori) ja planificada i pressupostada als terrenys de la Magòria i enderrocar els murs del frontal del carrer Constitució per permeabilitzar i millorar els accessos i trobar un ús de la nau principal com a equipament relacionat amb l'economia social.

Cultura

Memòria gràfica del moviment dels indignats

Una de les imatges creades per promocionar el projecte. **MANOLÍN**

Aquest particular recull d'imatges i piulades vol ser una memòria col·lectiva del moviment de les acampades des del 15 de maig fins a la manifestació del 19 de juny.

Elba S. Mansilla
Sants

Ara ja fa unes setmanes que treballen per recollir els testimonis visuals i escrits del moviment del 15M: seleccionant imatges i fent una tria dels milers de tweets i hashtags, dels usuaris, individuals i col·lectius, que han omplert la xarxa amb les «veus lúcides, punyents o amb humor que des de l'anonimat han sigut plasmades en multitud de pancartes artesanals i piulades». Aquest és l'objectiu: retenir sobre paper la memòria compartida des del 15 de maig fins al 19 juny.

El grup editor del projecte el formen l'editorial Llibres a Mida, La ciutat invisible —encarregada del disseny gràfic—, Claraboia —dels vídeos promocionals— i el setmanari La Directa —de la producció fotogràfica. El disseny editorial ha estat una iniciativa conjunta de tots els col·lectius i l'objectiu és fer un llibre «eminentment fotogràfic», però que inclogui tant reflexions de gent anònima, com consignes i aportacions de persones reconegudes. El projecte portarà per títol RT#15M: connectades a la xarxa, coordinades a les places. Així volen reconèixer el paper central que han tingut les xarxes socials twitter i facebook tant en les mobilitzacions, com en combatre la intoxicació dels mitjans de comunicació.

Per fer viable econòmicament el projecte, el grup promotor ha obert un compte a la web de Verkami, iniciativa dedicada al crowdfunding, una forma per finançar projectes a partir d'aportacions individuals. El llibre costarà 15 , tindrà 120 pàgines a tot color i una tirada inicial d'entre 2.500 i 5.000 exemplars.Els beneficis derivats de l'edició del llibre es volen destinar al mitjans de comunicació alternatius que han donat cobertura a les mobilitzacions: les ràdios lliures Contrabanda i Bronka, latele.cat i el setmanari La Directa.

Més informació: http://www.verkami.com/projects/427-rt-15m i http://rt15m.marsupi.org/

Coneixíeu el Bèlit?

No tot és futbol en aquesta vida, o si no que els ho diguin als jugadors del Casus Bèlit, l'equip santsenc que aquesta temporada s'ha introduït en el Bèlit, un esport que tot i ser tradicionalment català, és encara poc visible als mitjans.

Àngel Bravo Almirall
Sants

Diuen que al món hi ha centenars d'esports, per tant sembla comprensible que de la gran majoria mai no en sabrem res. La cosa sembla més preocupant quan desconeixem el que anys enrere s'ha practicat a la nostra terra, i aquest és el cas de jocs com el Bèlit. El Bèlit és un esport tradicional de Catalunya i el País Valencià que presenta força similituds amb el beisbol. Anomenat també "bòlit", "boli", "escampilla" o "pic i pala", s'organitza en dos equips de dos o tres individus i es basa en impactar un bastonet de fusta (el bèlit) per mitjà d'una altra fusta amb forma de pala (la cana).

Se situa el bèlit al terra i amb la pala en posició vertical, s'hi dóna un cop per la part on el bèlit té forma cònica, provocant que aquest s'alci. Aleshores, una vegada a l'aire, se l'ha de picar amb la pala a mode de raqueta, intentant que vagi el més lluny possible. Mentre el bèlit vola, els altres jugadors rivals tracten d'agafar-lo, però així que cau a terra, ja no el poden tocar. Si tenen la fortuna de caçar-lo al vol, passa aquest equip a colpejar. El tirador, després de cada cop, deixa la cana a terra, de tal manera que l'equip rival mirarà de tocar-la amb el bèlit des d'allà on ha caigut. Si la toquen, el jugador que havia llançat el bèlit queda eliminat. El joc acaba quan un dels dos equips arriba als 50 punts, obtinguts segons l'efectivitat dels tirs.

Això no seria una notícia específicament burxaire si no fos perquè es tracta d'un esport molt vinculat a la reivindicació nacional, i sobretot perquè enguany un equip de Sants s'ha ficat de ple en aquesta aventura del Bèlit. El Casus Bèlit és de fet el primer equip sorgit al barcelonès, i està patrocinat pels amics del Casal Independentista Jaume Compte, que també n'és la seu. Aquesta temporada acaben de viure de primera mà el seu primer Campionat del Món de Bèlit, celebrat anualment a Girona i que ja porta set edicions.Esperem que, després d'aquesta temporada d'estrena, la Burxa pugui ser testimoni dels seus triomfs en futures competicions.

La revetlla de Sant Joan a la Osca

ALBERT RICAT SANJUAN

El 23 de juny es va celebrar la tradicional revetlla de Sant Joan, organitzada pel Casal Independentista de Sants, a la plaça d'Osca. La festa va estar amenitzada per un sopar popular i l'actuació dels diables de sants, que van fer un petit correfoc i van encendre la foguera amb un mastil en forma de tisores que simbolitzava el rebuig a les actuals retallades. La vetllada va acabar amb la música del grup Els Catarres i punxa discos amb el soroll dels petards de fons.

El mostrador

Línies de continuïtat per al Projecte Barri Cooperatiu

Cooperes o Competeixes

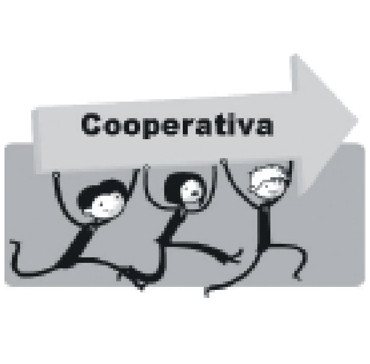
Mitja dotzena de cooperatives i el conjunt d'ens federatius del sector ens vam reunir el passat 20 de maig per definir les línies que volem que donin continuïtat al Projecte Barri Cooperatiu. Els tres eixos de treball seran la promoció, el finançament i la intervenció comunitària.

En l'àmbit de la promoció, es vol aprofundir en la detecció de necessitats de les cooperatives i en la campanya de visibilització del sector cooperatiu a Sants, amb el manteniment del domini sants.coop i l'organització de més activitats com els tallers "Què és una cooperativa de treball i com funciona?" o la Segona Jornada de Cooperativisme dedicada als grups de consum crític. Un altre dels objectius és intercanviar experiències entre cooperatives i oferir assessorament professionalitzat als emprenedors.

Un altre dels punts estratègics és el finançament, en què es volen explorar formes per relacionar l'economia social amb els estalviadors ètics locals i donar a conèixer els productes de crèdit cooperatiu.

D'altra banda, es vol denunciar i fer front comú a les retallades en el sector públic, que en el cas de cooperatives com Ambulàncies Catalunya o Aposta, redueixen el seu pressupost anual prop d'un 10%. A més, es vol aconseguir un tractament de discriminació positiva per a les cooperatives des dels ens federatius.

En l'àmbit de la intervenció comunitària, es va valora molt positivament la participació general del Projecte Barri Cooperatiu en la campanya "Recuperem la Lleialtat Santsenca", i es vol intensificar la col·laboració a Can Batlló, amb iniciatives futures com habilitar un viver de cooperatives o propiciar la creació d'una cooperativa de consum.

LES NECESSITATS DEL SECTOR

A la reunió van participar diferents cooperatives de treball com Ambulàncies Catalunya, TATespais, Aposta, Fil a l'agulla i La ciutat invisible. En general, la crisi està obligant-les a optimitzar recursos, i combinar projectes de petit i gran format, per fer front als problemes de finançament dels projectes i les fortes retallades al sector públic.

Així, doncs, la crisi fa que les cooperatives, sobretot les més joves, estiguin molt centrades a consolidar i mantenir la seva activitat.

La propera reunió del Projecte Barri Cooperatiu es celebrarà el 8 de juliol, a les 12 del migdia, a la Federació de Cooperatives de Treball de Catalunya (Premià, 15).

Arreu

QUÈ ESTÀ PASSANT ALS PAÏSOS CATALANS?
En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardamar i des de Fraga a Maó. Des de LA BURXA volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Camps i Bauzá arraconen el català

Camps i Bauzá són del sector més espanyolista i dretà del PP, que defensa postulats molt polèmics envers el català. Aquest fet ha repercutit al partit, on s'han viscut tensions internes per aquest tema. **INTERNET**

Els presidents del País Valencià i de les Illes comencen el seu mandat amb polèmica: Camps crea un decret on s'eliminen les línies en valencià només 8 dies després de les eleccions i Bauzá suprimeix Política Lingüística. A més, a les Illes, el curs que ve el conseller d'Educació farà un decret de llengües que substituirà l'actual decret de mínims.

Irene Jaume Gambín
Sants

El govern valencià al·lega que l'objectiu del decret és fomentar el plurilingüisme, però a la pràctica és l'execució d'un sistema únic, ja que per durlo a terme sacrifica les línies en valencià i el sistema d'immersió lingüística, el qual ha donat molts bons resultats segons la pròpia conselleria d'Educació.

Per altra banda, els arguments esgrimits pel govern balear han estat la necessitat de retallar despeses i la llibertat d'elecció. Aquest darrer argument va ser el més utilitzat durant la darrera campanya electoral del Partit Popular (PP). El govern ha eliminat Política Lingüística, però també s'ha eliminat de l'Ajuntament de Palma i, a curt termini, també s'eliminarà del Consell Insular de Mallorca.

MALGRAT LA DEMANDA, SE SUPRIMIRAN

Segons un estudi d'Escola Valenciana de l'any 2010, més de 93.000 alumnes no estudien en valencià per falta de places. Enguany s'ha presentat l'Informe sobre l'ensenyament en valencià, dut a terme pel Sindicat de Treballadores i Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià (STEPV-Intersindical Valenciana), on es constata la lenta aplicació de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià (LUEV) – aprovada fa gairebé trenta anys –: només un 29% de l'alumnat rep l'ensenyament en valencià, malgrat la demanda creixent (del curs 1995-1996 al curs actual s'ha augmentat un 199,2% el nombre d'alumnes que estudien en valencià). L'STEPV ha destacat que la Conselleria d'Educació ha dificultat l'ensenyament en valencià a través de modificacions de la normativa de desplegament de la LUEV, retallades de les partides pressupostàries per ajudes al valencià, amenaces de fer desaparèixer els programes lingüístics...

L'exconseller d'Educació, Font de Mora, va presentar l'esborrany del decret, que representaria l'eliminació de les línies en valencià per crear un sistema únic que integràs el castellà, el català i l'anglès i, així, "fomentar el plurilingüisme". El seu successor, José Císcar ja ha anunciat que seguirà la línia del trilingüisme, ja que és positiu tant per al castellà com per al català.

ELS ARGUMENTS: LLIBERTAT D'ELECCIÓ I AUSTERITAT

Enguany s'han complit 25 anys de l'aprovació de la llei de normalització lingüística (que es deriva de l'Estatut d'Autonomia), la qual pretenia normalitzar el català a l'administració, fomentar-lo entre la població i convertir-lo en llengua vehicular dels centres educatius. L'actual govern del PP (seguint l'estela del govern de Matas), però, no aprova que el català sigui obligatori per treballar a l'administració, com tampoc no aprova l'existència de Política Lingüística, ni el decret de mínims. Aquest decret, consensuat per tots els partits i aprovat el 1997, va establir que, com a mínim, un 50% de les classes que s'imparteixen en els centres han de ser en llengua catalana. I aquest és el decret que el PP, a través de Rafel Bosch (portaveu del govern i conseller d'Educació), vol modificar amb l'argument de la llibertat d'elecció de les famílies.

L'austeritat és l'altre argument que al•lega el PP. A l'Ajuntament de Palma, a banda de la supressió de Política Lingüística, es retallarà el programa de dinamitzadors lingüístics. El projecte, que l'any 2010 només va representar un 0'03% del pressupost del consistori (207.762 euros de 586 milions), es va endegar el 2008 i ha treballat per la integració de la població nouvinguda a través del català, així com entre la població escolar. Aquesta iniciativa ha esdevingut una experiència molt enriquidora en barris com Son Gotleu, el Camp Redó i Santa Catalina. Tot i així, el batle, Mateo Isern, opina que ara "no és temps de dinamitzadors lingüístics".

L'ens de comunicació públic, IB3, tampoc no se'n salva i ja s'ha fet públic que els informatius de la televisió illenca no tendran ni correctors ni correctores lingüístiques, fet que provocarà que el model lingüístic de la cadena pública estigui en mans dels redactors dels informatius.

VEUS EN CONTRA A BANDA I BANDA

Les reaccions de la societat civil no han tardat gens en arribar. L'Obra Cultural Balear (OCB) va emetre un comunicat on considerava que l'eliminació de la Direcció General de Política Lingüística era un fet "del tot desencertat" i que demostra "molt poca sensibilitat cap a la llengua pròpia". L'entitat també ha lamentat totes les altres actuacions del govern i del consistori palmesà i per aquest motiu ha endegat una campanya juntament amb la coalició PSM-IV-ExM (Partit Socialista de Mallorca-Iniciativa Verds-Entesa per Mallorca) sota el lema "Volem una Palma cultural i en català". La campanya pretén que l'ajuntament de la ciutat "impulsi el català amb polítiques valentes i efectives". També recorden a Isern que la ciutadania de Palma té uns drets "reconeguts legalment que no pot menysprear".

Pel que fa al País Valencià, Escola Valenciana ha fet pública la seva indignació davant aquests fets i ha criticat durament el nou model, que provocarà un "arraconament" del valencià a les escoles i als carrers. Escola Valenciana considera que les llengües no s'aprenen sumant idiomes a parts iguals al currículum escolar, sinó que "s'ha d'aprofundir en la immersió lingüística" i que "no s'han d'improvisar models educatius". L'entitat va convocar una manifestació de rebuig el 18 de juny, a la qual van assistir-hi 15.000 persones per reclamar ensenyament en valencià i de qualitat.

A veure...

Paolo Vasile, conseller delegat de telecinco, afirma que la Belén Esteban és la precursora del 15M, pel seu paper de dona incorformista .

SOLIDARITAT

El conseller d'Interior Felip Puig torna a actuar

El conseller d'Interior Felip Puig ja arrossega varis actes contra els convilatans que pressuptament els hi ha de garantir la seva seguretat. El 23 de juny, durant la seva compareixença a la comissió d'Interior del Parlament de Catalunya, va afirmar que ordenà identificacions i imputacions d'un elevat nombre de persones que durant l'acció simbòlica del bloqueig de les portes del Parc de la Ciutadella, eren presents a l'acte.
Aquesta feina d'investigació dels principals activistes implicats se li demanà a la Comissaria General d'Investigació Criminal (CGIC), una part del cos policial de la qual està imputat per delictes de col•laboració amb una xarxa de narcotraficants. Uns mossos que, malgrat la seva història, han rebut el suport polític i institucional del "conseller de la seguretat ciutadana".
Sembla, però que aquesta seguretat de la que parla Puig s'esvaeix en el moment en que actua ell i la seva companyia.

La Xarxa d'Intercanvi de Sants amb Can Batlló

El passat 11 de juny el veïnat de La Bordeta va entrar al polígon industrial de Can Batlló per a apropiar-se del Bloc 11 i donar impuls als necessaris equipaments socials que manquen a la Bordeta.

La Xarxa d'Intercanvi de Sants, la Xis, disposarà d'un petit espai a Can Batlló.

Ja el mateix dia 11 va sorgir alguna proposta de col•laboració per part d'un comerciant de donar roba a la Xis-Can Batlló per a futurs intercanvis, i a hores d'ara ja tenim centenars de peces de roba emmagatzemades que ens ha vingut a portar ell mateix.

És així que al proper mercat d'intercanvi del 4 de setembre exposarem la roba i la canviarem pel material de tota mena que faci falta a Can Batlló. Aquest material l'especificarem a la propera Burxa d'agost-setembre.

Can Batlló és del barri i és responsabilitat de totes transformar el que era fins el 11 de juny un espai per a l'especulació i els interessos privats en un espai gestionat des de els interessos de la col•lectivitat veïnal.

Més informació:
http://canbatllo.wordpress.com
http://intercanvis.sants.org/

Juliol de 2011

la Burxa

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dimarts al vespre al CSA Can Vies
(c. Jocs Florals, 42)

Periodicitat: mensual

Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@barrisants.org
Plana web: www.barrisants.org/laburxa

LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta Burxa hi han col·laborat:

Gemma Parera Álvarez, Pau Canela, Soto, Bernat Costa, Jordina i Laia Sánchez Amat, Carme Roselló, Ester Rams, Anna Farré, Helena Olcina i Amigo, Yolanda, Irene Jaume, Anna V., Marc, Miquel Darnès, Agus Giralt, Marta Devesa, Albert Garcia, Casal Independentista de Sants, Comissió de Veïns de la Bordeta, Assemblea de Can Vies, Marc Faustino i Vidal, Cooperativa Germinal, Lancelot, Martí, Ivan Miró, Sònia Sebià i Vidal, Inés de Fez, Roger Sánchez Amat, Guillem Sànchez i Barrull, Natàlia Ramos i Àlex Tisminetzky.

GERARD HORTA

«La violència que hauria d'aparèixer als mitjans de comunicació és que el 20% de la societat catalana sobreviu amb 500 euros»

Gerard Horta en un moment de l'entrevista. ÀNGEL BRAVO ALMIRALL

Gerard Horta és poeta i doctor en Antropologia Social per la Universitat de Barcelona, on exerceix com a docent. És membre del GRECS (Grup de Recerca sobre Exclusió i Control Social) de la UB i ha publicat diversos llibres: «De la mística a les barricades», «Cos i revolució. L'espiritisme català o les paradoxes de la modernitat» i «L'espai clos. Fòrum 2004: notes d'una travessia pel no-res», entre d'altres. El 20 de juny va fer una xerrada a la pl. de Sants convocada per #Acampadasants per reflexionar sobre la violència.

Gemma Parera
Sants

Com valores el moviment dels indignats en el marc de les lluites històriques pels drets socials?
Per una banda, crec que el moviment del 15M neix com una operació organitzada per les elits polítiques i econòmiques per desactivar una crítica integral del capitalisme des de dins dels moviments contestataris. D'altra banda, s'hi ha sumat molta gent que havia continuat organitzada malgrat la desmobilització social a Catalunya des de la fi dels anys 70. També s'hi han sumat moltes persones que mai havien sortit al carrer. A Catalunya el moviment inicial dels indignats ha quedat desbordat per plataformes populars crítiques. El valor és que la gent s'ajunti de forma assembleària. Hi ha d'haver unitat popular, perquè ens trobem en un moment crític. Tenim dues alternatives, o bé el nou ordre mundial, capitalista i feixista, o bé una altra cosa, i aquesta alternativa depèn de si la gent surt o no al carrer.

Com ens mostra el pla d'austeritat aprovat a Grècia, podem afirmar que els governs estan controlats pel capital financer?
A Europa està passant el que fa dècades des que succeeix a la resta del món. El Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional ens porten a una privatització dels serveis públics, a desmuntar totes les conquestes socials guanyades al llarg dels últims 150 anys i a una precarització estructural. Ens encaminem cap a una societat global esclavista. Sona apocalíptic, però som al principi de l'apocalipsi. Això ha arribat a Europa perquè ja no hi ha risc de revolució. La classe treballadora estem «imbecil·litzats» i desmobilitzats. Estem atrapats entre el lloguer i la hipoteca, amb uns sindicats majoritaris, CCOO i UGT, que tenen una servitud absoluta als partits polítics i al gran capital, i un sindicalisme anarquista desarticulat. Si deixa d'existir una consciència política en una majoria social, per què cal mantenir un Estat del Benestar?

> **«Hi ha d'haver unitat popular, perquè ens encaminem cap a una societat global esclavista»**

Està començant a canviar tot això darrerament?
Hi ha molta gent, gran i jove, que està sortint al carrer, per consciència política i per necessitat. Tota la gent que ara no està baixant al carrer ho farà d'aquí a sis mesos o d'aquí a un any perquè es queda sense feina i sense cobertures socials, o perquè el grau de precarització laboral és insuportable.

L'acció del 15 de juny de bloqueig del Parlament per aturar i denunciar la sessió de debat d'uns pressupostos que retallen drets socials va ser fortament criminalitzada a través de la violència i va obrir un debat entorn aquest tema. Quina és la teva posició?
Des de l'antropologia tota forma de desigualtat social implica un grau de violència. La societat capitalista es fonamenta estructuralment en la violència, l'explotació i la mentida. La violència que hauria d'aparèixer cada dia als mitjans de comunicació és que el 20% de la societat catalana sobreviu amb 500 euros al mes. Això és terrorisme d'Estat. Violència és viure en una societat de rics i pobres, haver de consagrar tota la teva vida a sobreviure materialment. No és que el 15 de juny la gent segrestés el Parlament. El Parlament està segrestat per les elits econòmiques internacionals i per l'Estat espanyol. Els polítics són titelles del poder econòmic. La gent té tot el dret a expressar el seu rebuig.

Quin és el paper dels mitjans de comunicació en la construcció del discurs entorn la violència?
Cal distingir entre els mitjans públics i els privats. Els privats depenen de grans grups empresarials i, per tant, tenen una ideologia burgesa. Els mitjans públics haurien de reflectir l'heterogeneïtat existent però són un reflex més de la ideologia burgesa.

Com més podran atacar aquest moviment?
Primer, amb la criminalització a través de la violència. Segon, amb l'apologia del discurs ciutadanista, que vol dir que el bon ciutadà calla, obeeix i accepta la seva explotació. El tercer element és intentar dividir la classe treballadora catalana entre autòctons i immigrants, quan hi ha una sola classe treballadora catalana nascuda a arreu del món. I el darrer punt, el xantatge de la por, perquè la por paralitza, és una eina de control social.

> **«El Parlament està segrestat per les elits econòmiques internacionals i per l'Estat»**

I com es pot avançar i respondre a aquestes amenaces?
Cal que la gent assumeixi que el poder és a les nostres mans i que podem organitzar la societat d'una altra manera. Reivindico l'amor i la revolució com a única sortida cap a una societat internacional en que totes les col·lectivitats puguin organitzar-se com elles mateixes decideixin. És important que la gent no tingui por, vindrà repressió, però és ara o mai. Tot el que estem perdent els últims anys no ho recuperarem. Davant d'això hem d'organitzar-nos als carrers o als llocs de treball i hem de lluitar junts. No hi ha sortida individual, la sortida serà col·lectiva o no serà.

Vinyeta

Agenda

CAN BATLLÓ ÉS PEL BARRI
[DISSABTE 9 de juliol]
12.00 | **Vermut**
15.00 | **Dinar popular**
16.00 | **Xerrada sobre «la Crisi del deute» a càrrec d'Ivan Gordillo, membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa**
17.00 | **Cercavila d'indignades de Sants: un recorregut per algunes de les indignacions del barri**
[Lloc: C. Constitució, 11 - Can Batlló, Organitza: Plat. Cant Batlló és pel Barri]

CINEMA A LA FRESCA
[DIJOUS 7 de juliol]
22.00 | **Cinc Minuts de Glòria**

[DIJOUS 14 de juliol]
22.00 | **Pa Negre**

[DIJOUS 21 de juliol]
22.00 | **Amador**
[Lloc: C. Sants, 79, Organitza: Cotxeres de Sants]

NITS POÈTIQUES D'ESTIU
[DIJOUS 7 de juliol]
18.30 | **Poemes de Josep Ramon Roig, Andreu "Sito" Subirats i Núria Martínez Vernís.**

[DIJOUS 14 de juliol]
18.30 | **Poemes de Carles Rebassa, David Caño i David Castillo.**

[DIJOUS 21 de juliol]
18.30 | **Poemes de Marc Romera, Lluis Calvo i Mireia Calafell.**
[Lloc: Riego, 35, Organitza: La Ciutat invisible]

ASSEMBLEES INDIGNADES
[CADA DILLUNS]
20.00 | **Assemblea Intercomissions**

[CADA DIJOUS]
20.00 | **Assemblea General**